

limba Romanilor însemnă șerbî, de unde și *serbula* în dialectul vulgar se numesc încălțemintele șerbilor, ear' *serbuliani*, cei ce pòrtă încălțeminte de acestea de josù. 1) — D-lù Cipariù în „Analecte“ la pag. XIV, susține, că sub *limba Romanilor* și *dialectul vulgar* acì se înțelege dialectul român de peste Dunăre în Dacia nouă și provinciile vecine.

Alte urme remase (scrise) de limba românescă nu aflăm până în seculul al XV.

Inscripțiuni române din timpurile vechi nu s'aũ descoperit până acum în Dacia; dar' latine în abundență. —

* *
 *

Tòte acestea însă nu ni dau dreptul de a admite în primii 13 seculi de la aședarea Românilor în Dacia o literatură seũ cel puțin un început adevărat al literaturii limbei românesci. De și pe la începutul seculului al

1) Edit. Bonn. 1. III. p. 152. seq. Paris. p. 99.

*) «Σέρβλοι δὲ τῆ τῶν ῥωμαίων διαλέκτῃ δοῦλοι προσαγορεύονται. ὅθεν καὶ σέρβουλα ἢ κοινὴ συνήθεια τὰ δουλικῶς φασὶν ὑποδήματα, καὶ τῆσερβουλιανούς τοὺς τὰ εὐτελεῖ καὶ πενιχρὰ ὑποδήματα φοροῦντας.»